

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОСНОВНИ СУД У БАЊАЛУЦИ
Број: 71 0 К 304245 24 К 2
Дана: 30.05.2025. године

Правоснажна пресуда потврђена пресудом
Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 304245 25 Кж 2
дана 25.11.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Основни суд у Бањалуци, у вијећу састављеном од судија Инес Чолић, као предсједник вијећа, и судија Јелене Граховац и Марка Писаревића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Маријане Буних, у кривичном предмету против оптуженог Б. Ш. због продуженог кривичног дјела Утаја пореза и доприноса из члана 264 став 1 у вези са ставом 3 Кривичног законика Републике Српске по оптужници Окружног јавног тужилаштва Бања Лука број Т13 0 КТПО 47016 19 од 30.08.2019. године, након јавног главног претреса одржаног дана 28.05.2025. године коме су присуствовали тужилац Окружног јавног тужилаштва Бањалука, Биљана Марковић, оптужени и његов бранилац Вања Павловић, адвокат из Бањалуке, донио је и дана 30.05.2025. године јавно објавио:

ПРЕСУДУ

Оптужени Б. Ш., син М. и мајке Ј. рођ. С., рођен ....године у Б.Л., са пребивалиштем у Б. у ул. ..., ЈМБ ..., по занимању програмер, незапослен, лошег имовног стања, ожењен, отац двоје дјеце, Србин, држављанин РС и БиХ, раније осуђиван.

КРИВ ЈЕ

Што је:

У временском периоду од 01.01.2014.године до 31.12.2018.године у Б.Л., као директор предузећа „Г.“ д.о.о. Б. Л., у намјери да потпуно избјегне плаћање пореза и доприноса, предвиђених чланом 3 и 10 Закона о порезу на доходак Републике Српске (Сл. Гласник РС број: 91/06, 128/06, 120/08, 71,10, 1/11 и 170/13 и чланом 4 став 1 и чланом 6 став 1 тачка 1) Закона о доприносима Републике Српске (Сл. Гласник РС број: 116/12 и 103/15) исплате извршене са рачуна предузећа „Г.“ д.о.о. Б. Л. на своје лично име и за своју корист, није пријавио као приход - лично примање, због чега није утврђена обавеза плаћања пореза и доприноса за пензијско и инвалидско и здравствено осигурање, па је на тај начин за 2015.годину избјегао платити 28.496,00 КМ пореза и доприноса по основу личног примања, за 2016.годину избјегао платити 17.930,35 КМ пореза и доприноса по основу личног примања, за 2017.годину избјегао платити 44.095,55 КМ пореза и доприноса по основу личног примања и за 2018.годину избјегао платити 13.090,13 КМ пореза и доприноса по основу личног примања, а што укупно 103.612,03 КМ.

Дакле, оптужени Б. Ш., у више наврата, у намјери да избјегне потпуно плаћање пореза и доприноса прописаних актима којима се уређује област пореза Републике Српске и доприноса

здравственог и пензијског осигурања, у случају обавезне пријаве није пријавио приход, па је због тога дошло до неутврђивања пореске обавезе и доприноса здравственог и пензијског осигурања, а износ обавезе чије се плаћање избјегава прелази износ од 100.000,00 КМ.

Чиме је починио продужено кривично дјело Утаја пореза и доприноса из члана 264 став 1 у вези са ставом 3 Кривичног законика РС, па му се примјеном тих и одредаба из чланова 43, 46, и 85 изриче:

КАЗНА ЗАТВОРА
у трајању од 2 (двије) године.

Од оптуженог се одузима имовинска корист у износу од 103.612,03 КМ (стотрихиљадешестстотинадванаестконвертибилнихмарака и 03/100 КМ).

Оптужени се обавезује да плати трошкове кривичног поступка у износу од 500,00 КМ (петстотинаконвертибилнихмарака), као и трошкове који буду накнадно утврђени

Образложење

Окружно јавно тужилаштво Бања Лука, подигло је против Б. Ш. оптужницу број Т13 0 КТПО 47016 19 од 30.08.2019. године, којом му је на терет стављено да је починио продужено кривично дјело Утаја пореза и доприноса из члана 264 став 1 у вези са ставом 3 Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 64/17 и 104/18 - у даљем тексту: КЗ РС), на начин описан у оптужници. Судија за претходно саслушање је предметну оптужницу потврдио дана 01.09.2019.године, а на рочишту за изјашњење о кривици одржаном дана 11.10.2019.године, оптужени се изјаснио да није крив за дјело које му се оптужницом ставља на терет, те је пресудом овог суда број 71 0 К 304245 19 К од 07.09.2023. године оптужени оглашен кривим за предметно кривично дјело, а која пресуда је рјешењем Окружног суда у Бања Луци број 71 0 К 304245 24 од 20.09.2024. године укинута и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У току поновљеног поступка, странке и бранилац су остали код раније изведених доказа, те нису имали приједлог за извођење нових доказа.

У завршној ријечи, код које је остала и у поновљеном поступку, окружни јавни тужилац је истакла да сматра да је током главног претреса у овом кривичном поступку тужилаштво доказало оптужницу и то прије свега на основу материјалне документације коју је и доставило као доказ, а која је иначе и била предмет финансијског вјештачења, на основу кога је утврђено да је оптужени Б. Ш., оснивач и директор предузећа “Г.” и једини запослени у овом предузећу и једино лице овлаштено за заступање предузећа, да је потпис оптуженог Б. Ш. једини депоновани потпис као лица овлаштеног за располагање новцем код банака гдје је предузеће имало отворене рачуне, значи Б. Ш. је једино лице које је могло давати налоге за располагање новца са рачуна и могло је једино подизати тај новац. Финансијским вјештачењем је неспорно је утврђено да је на рачун предузећа “Г.” већи дио новца, уплаћен од стране Министарства пољопривреде, а у налазу вјештака табеларно је приказано на који начин је трошен новац те је у налазу објашњено зашто се тај трошак има сматрати као лични приход, а и неспорно је потрошен за задовољавање личних потреба оптуженог. Даље је навела да је доказано да оптужени није доставио пореској управи ни једну једину пореску

пријаву којом би пријавио порезе и доприносе на овако исплаћен лични доходак односно све приходе који се имају сматрати личним дохотком. Због тога што није поднио пореске пријеве пореска управа није ни могла утврдити пореску основицу због чега су сви ови утрошци средстава за пореску управу остала сакривена. Тужилац је предлажила суду да оптуженог свакако огласи кривим за ово кривично дјело и осуди у складу са законом.

Бранилац оптуженог се у завршној ријечи супротставила наводима тужилаштва налазећи да током кривичног поступка није доказано да је оптужени починио кривично дјело за које се терети, те налази да би уопште постојала обиљежја овог кривичног дјела, неопходно је постојање намјере као највећег степена виности, па је неопходно доказати да не само да је оптужени поступао на одређени начин, већ да је на тај начин поступао управо зато што је хтио да изврши кривично дјело. ОЈТ у том правцу није изводило доказе, док докази одбране пружају и више него разумну сумњу да оптужени није поступао у обичном умишљају, а камо ли намјери, због чега одбрана указује на начело Ин дубио про рео. Поред наведеног, одбрана налази да за постојање овог кривичног дјела недостаје и цензус од 10.000,00 км јер обрачунати порези на годишњем нивоу не задовољавају поменути критеријум за постојање кривичног дјела утаје, већ да је цензус задовољен збирно, с обрачуном неплаћених доприноса за здравствено, пензијско и инвалидско осигурање. Одбрана је става да је вјештачење по вјештаку економске струке незаконит доказ, јер је наредба гласила на физичко лице, а вјештачење је извршило правно лице, па је и исказ вјештака дат пред судом незаконит доказ јер је плод труле воћке. Одбрана је истакла и да је налаз непотпун, јер је вјештачење извршено по принципу новчаних токова, док од правног лица код ког је оптужени био запослен није тражена никаква документација, па је и сам вјештак рекла да је може постојати несагласност између прихода и расхода јер постоји могућност да су неки износи које је она третирали као лична примања представљали трошкове репрезентације, службеног горива итд. Одбрана налази да из проведених доказа, а посебно вјештачења и исказа свједока одбране произлази да је већина прихода „Г“, који су у овом поступку, супротно закону третирали као лична примања, представљала средства која су добијена од Министарства пољопривреде и ЈУ Васо Бутозан, те да та средства уствари представљала средства „рекетирања“ оптуженог, јер их је подизао с рачуна и само просљеђивао даље, тј. давао лицима против којих се водила истрага за злоупотребу службеног положаја и за које помагање у том дјелу, је оптужени имао имунитет у замјену за свједочење. Одбрана је даље поставила питање заштитног објекта овог кривичног дјела, па ако оптужени за себе није уплаћивао доприносе за здравствени и пензионо осигурање, да ли су они приход државе или средства за осигурање самог оптуженог, па је користећи аналогију поставила питање да ли то значи да би смо требали процесуирати лице које само себи нанесе тјелесну повреду. Због свега наведеног, одбрана је предложила се оптужени ослободи одговорности за ово кривично дјело, те опреза ради као олакшавајуће околности навела да је исти породичан човјек, незапослен, лошег имовног стања који се коректно држао током суђења, а није ни специјални повратник. У поновљеном поступку одбрана је остала код изнесене завршне ријечи, те је бранилац оптуженог додала да суд треба имати у виду да се не може радити о продуженом кривичном дјелу, као и да је потребно обратити пажњу на износ имовинске користи за коју се оптужени терети да је незаконито остварио.

Оптужени је у завршној ријечи рекао да је поносан на чињеницу да је оно што је он радио последњих десет година, је су рачунарска информациони систем и Млијеко софт дословно директно утицали на побољшавање стања педесет хиљада чланова, јер су захваљујући томе, добијали редовно субвенције. Наводи да му је министарство остало дужно пуно новца, па му се овај поступак чини као парадокс, при чему је остао и у поновљеном поступку.

На главном претресу, окружни јави тужилац је саслушао вјештака економске струке Назифу Хелдић и свједока М. Т., те је извео сљедеће материјалне доказе: рјешење о регистрацији Окружни привредни суд Бања Лука број 057 0 Рег-14-... од 07.08.2014.године, актуелни извод из судског регистра за „Г.“ д.о.о. Б. Л. Окружни привредни суд Бања Лука број 057 0 Су-19-000... од 25.03.2019.године, акт „Сбербанк“ а.д. Бања Лука број ... од 10.04.2019.године у прилогу којег је картон депонованих потписа „Сбербанк“ а.д. Бања Лука од 13.08.2014.године, акт „Сбербанк“ а.д. Бања Лука број ... од 10.04.2019.године у прилогу којег је захтјев за отварање рачуна или пакета „Стандард“ на име Ш. Б. „Сбербанк“ а.д. Бања Лука од 24.07.2014. године, записник о извршеној теренској контроли Пореска управа РС Подручни центар Бања Лука – Одјељење за контролу број 06/1.02/0702-.../2018 од 12.11.2018.године, рјешење за плаћање утврђене пореске обавезе Пореска управа РС Подручни центар Бања Лука – Одјељење за контролу број 06/1.02/0702-.../2018 од 22.11.2018.године, акт Пореске управе РС број 06/1.01/0303-.../18 од 28.03.2019.године, акт „Сбербанк“ а.д. Бања Лука број .../19 од 10.04.2019.године у прилогу којег је аналитичка картица за комитента Ш. Б. по конту – текући рачуни физичких лица за временски период од 07.08.2014.године до 30.09.2018.године, акт „Сбербанк“ а.д. Бања Лука број .../19 од 10.04.2019.године у прилогу којег је аналитичка картица за комитента „Г.“ д.о.о. Б. Л. по конту трабнсакциони рачун других предузећа у домаћој валути за временски период од 07.08.2014.године до 30.06.2018.године, извјештај о финансијском вјештачењу Форензички центар за финансијско вјештачење „Инвента“ Бања Лука од 05.08.2019.године.

Одбрана је саслушала свједока К. Ж., В. Б. и оптуженог у свјојству свједока, те је извела сљедеће материјалне доказе: Наредбу Окржног јавног тужилаштва број Т13 0 КТПО 0047016 19 од 11.07.2019.године и Одговор Републичког јавног тужилаштва број Т12 1 КТК 0000725 18 од 25.10.2019.године, те је у поновљеном поступку као доказ изведен Записник о испитивању осумњиченог Ш.Б. Окружно јавно тужилаштво Бања Лука број Т13 0 КТПО 0047016 19 од 16.04.2019.године

Анализирајући изведене доказе појединачно и у њиховој међусобној вези сходно одредби члана 295 став 2 Закона о кривичном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21– у даљем тексту: ЗКП РС), те доводећи их у везу са наводима одбране, а имајући у виду поуке дате у другостепеној одлуци, суд је одлучио као у изреци, из разлога који слиједе.

Током поступка неспорно је утврђено да је оптужени био власник и директор привредног друштва „Г.“ д.о.о. Б. Л.. Поред тога, оптужени је био једино запослено лице у том привредном друштву и његов потпис је био депонован на картону депонованих потписа код банке. Утврђено је да је он лично поднио захтјев за отварање рачуна код „Сбербанк“ а.д. Бања Лука, те је правно лице „Г.“ д.о.о. Б. Л. пословало управо преко тог рачуна. Ова утврђења, која су и за странке и браниоца неспорна произлазе из материјалних доказа, а првенствено из Рјешења о регистрацији - Окружни привредни суд Бања Лука број 057 0 Рег-14-... од 07.08.2014.године, Актуелног извода из судског регистра за „Г.“ д.о.о. Б. Л.- Окружни привредни суд Бања Лука број 057 0 Су-19-000... од 25.03.2019.године, Акта „Сбербанк“ а.д. Бања Лука број .../19 од 10.04.2019.године у прилогу којег је картон депонованих потписа „Сбербанк“ а.д. Бања Лука од 13.08.2014.године, Акта „Сбербанк“ а.д. Бања Лука број .../19 од 10.04.2019.године у прилогу којег је захтјев за отварање рачуна или пакета „Стандард“ на име Ш. Б. „Сбербанк“ а.д. Бања Лука од 24.07.2014. године.

Поред тога одбрана није спорила да је оптужени подизао новац са рачуна, као и да је вршио плаћања новцем привредног друштва. За одбрану је, првенствено спорно да ли се та средства могу третирати као лична примања као и да ли је намјера оптуженог била уперена на избјегавање плаћања пореза и доприноса. За одбрану је спорно и да ли постоји цензус за квалификовани облик дјела с обзиром да се оптуженом на терет ставља да је прибавио имовинску корист у износу од 103.612,03 КМ у периоду од неколико година, па одбрана сматра да се годишње обавезе не могу забрајати да би се добио квалификовани облик дјела, већ би се могло радити само о продуженом кривичном дјелу.

Кривично дјело Утаја пореза и доприноса из члана 264 став 3 у вези са ставом 1 Кривичног законика Републике Српске чини онај ко у намјери да он или неко друго лице потпуно или дјелимично избјегне плаћање пореза прописаних актима којима се уређује област пореза Републике Српске, или доприноса здравственог или пензијског осигурања, даје нетачне или непотпуне податке о дохотку, предметима или другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање износа пореске обавезе или доприноса здравственог или пензијског осигурања или ко у случају обавезне пријаве не пријави приход, предмет или друге чињенице које су од утицаја на утврђивање пореске обавезе или доприноса здравственог или пензијског осигурања, па због тога дође до смањења или неутврђивања пореске обавезе или доприноса здравственог или пензијског осигурања у износу који прелази 50.000 КМ, казниће се казном затвора од двије до 10 година и новчаном казном.

Супротно наводима одбране, суд је, на основу изведених доказа, утврдио да је оптужени починио продужено кривично дјело Утаје пореза и доприноса из члана 264 КЗ РС и то његов квалификовани облик прописан ставом 3 тог члана, а из разлога који слиједе.

Као што је већ наведено из доказа оптужбе је утврђено да је оптужени био оснивач и директор привредног друштва „Г.“ д.о.о. Б., био је једини запослени у том привредном друштву, био је једини овлаштен за подизање новца и плаћања са рачуна тог правног лица код банака. Већ је напријед наведено из којих доказа су ове чињенице утврђене, а то је и одбрани неспорно.

Из Записника о извршеној теренској контроли Пореска управа РС Подручни центар Бања Лука – Одјељење за контролу број 06/1.02/.../2018 од 12.11.2018.године, утврђено је да је инспектор Пореске управе, М. Т. (која је саслушана као свједок пред судом), у периоду од 26.10.2018.године до 12.11.2018.године извршило контролу материјално-финансијског пословања правног лица „Г.“ д.о.о. Б. за период 07.08.2014.године до 30.09.2018.године. У записнику је констатовано да је контрола вршена прегледом пословне документације привредног друштва на основу које је утврђено да да привредно друштво обавља трансакције редовито у периоду од регистрације до данас, како наплата за извршени посао тако и подизање новца са рачуна. Поред тога, констатовано је да је од пореског обвезника узета изјава сходно одредбама ЗПП (мисли се на Закон о пореском поступку РС), те да је на основу његове изјаве утврђено да је привредно друштво врши пословање у периоду од 01.01.2014.године до 27.06.2018.године искључиво са Министарством пољопривреде и шумарства РС, ЈУ Ветринарски институт РС „Др. Васо Бутозан“, Ветеринарско сточарски центар а.д. Бањалука, „Биро кип“ д.о.о. Бањалука и „Мецилис“ исламске заједнице Козарац. У записнику је констатовано и да је директор друштва изјавио да се друштво бави

рачунарским програмирањем и сервисирањем истих, као и да је друштво за горе поменута правна лица израђивало програме за њихову потребу, те да исте истовремено и повремено сервисира. За програм, тј. софтвер пружа услуге од 2016.године из свог стана као и сва потребна сервисирања која искључиво обавља ноћу. Такође је констатовано да је директор изјавио да због лошег финансијског стања предузећа чији је оснивач и директор не врши обрачун и плаћање јавних прихода, иако му је познато да има ту законску обавезу, те да од документације посједује изводе и уговоре о пословној сарадњи у електронској верзији на рачунару, док друге документације, фактуре, рачуне о трошковима и слично не посједује. Наводи се и да је директор Б. Ш. изјавио да је водио књиговодство само за 2014.годину када је и предао финансијски извјештај АПИФ-у, док за остале године ништа није књиговодствено приказивао нити има лице запослено као нити ангажовано на пословима књиговође. У записнику се, даље констатује, да је се увидом у изјаве може закључити да је остварени приход предузећа утрошен искључиво на личне потребе, а не на потребе предузећа како је то закон прописао, што произлази из чињенице да на дуговној страни извода показује да осим што је новац подизан на банкоматима, вршено је плаћање у Мој маркет (мјешовита роба), Нестропетрол бензиским пумпама, Спорт Висион продавницама (текстил), Крајина клас (пекара), Моја апотека, Тема Ретаил (одјећа), Фортуна доо (прехрана); ДМ Дрогерија (козметика) и др. Потражна страна извода показује да су уплатиоци били лица за која је директор друштва изјавио да са њима искључиво послује. Даље се наводи да је контрола извршена за сваку појединачну годину сваког појединачног разреза као и да је извршена контрола плаћања готовим новцем, те је констатовано да подаци о вођењу благајне нису дати на увид, због чега контролу благајне није било могуће извршити. Контролом су били обухваћени и други порези као што је порез на добит, порез на непокретност и др.. али с обзиром да је предмет овог поступка искључиво избјегавање плаћања пореза и доприноса на лична примања, суд није посебно образлагао констатације из записника које се тичу других пореза. Контролом обрачуна и уплате пореза и доприноса на плате и лична примања констатовано је да порески обвезник није водио пословне књиге, те да због тога није могуће извршити увид у финансијске картице конта групе 450- Обавезе на нето плате и накнаде, 451 – Обавезе за порез на лична примања, конта групе 452 – Обавезе за доприносе на лична примања, рекапитулације обрачуна пореза и доприноса на исплаћене плате и накнаде, поднесене пореске пријаве – образац 1002 и картицу пореског обвезника коју води ПУ РС. Порески обвезник ниј подносио надлежној организационој јединици Пореске управе мјесечне обавјештајне пријаве образац 1002 и измјењене образце 1002 осим за 2015.годину – 6 пријава и за 2016.годину – 10 пријава). Инспектор је извршила анализу промета трансакционих рачуна пореског обвезника број ... отвореног код „Сбербанк“ а.д. Бањалука, обвезник је извршио исплату личних примања и то: за 2014.годину у износу од 3.357,95 КМ, за 2015.годину извршио је исплату личних примања у износу од 50.816,72 КМ умањена за плаћања јавних прихода РС у износу од 3.490,00 КМ, што укупно износи 47.326,72 КМ, за 2016.годину извршио је исплату личних примања у износу од 33.008,16 КМ умањену за плаћања јавних прихода РС у износу од 5.001,25 КМ што укупно износи 28.006,91 КМ, за 2017.годину извршио је исплату личних примања у износу од 74.968,86 КМ, за 2018.годину до 27.06.2018.године извршио је исплату личних примања у износу од 18.917,67 КМ. Узимајући претходно у обзир у записнику се наводи да порески обвезник није платио доприносе и то за 2014.годину у износу од 1.810,32 КМ, за 2015.годину у износу од 25.872,00 КМ, за 2016.годину у износу од 15.299,30 КМ, за 2017.годину у износу од 40.999,90 КМ и за 2018.годину до 27.06.2018.године у износу од 10.325,22 КМ.

Увидом у Рјешење за плаћање утврђене пореске обавезе број 06/1.02/.../2018.године издато од стране Пореске управе, утврђено је да на записник о контроли, порески обвезник није имао примједби, те су на основу извршене контроле, пореском обвезнику разрезани порез и доприноси, те му је наложено плаћање истих.

Увидом у аналитичку картицу привредног друштва „Г.“ д.о.о. Б. достављену од стране „Сбербанк“ а.д. Бањалука, актом број .../19 од 10.04.2021.године, утврђено је да су подизања новца са рачуна и плаћања вршена како је то констатовано извршеном контролом, као и подизање новца на банкоматима, те плаћања вршена правним лицима као што је Мој маркет, Нестропетрол, Моја апотека, Маркет АС, ДМ Дрогерије и др, као што се види и да је новац подизан са рачуна привредног друштва те у истом износу и исти дан полагаан на рачун физичког лица, директора друштва.

Увидом у аналитичку картицу физичког лица Б. Ш. достављену од стране „Сбербанк“ а.д. Бањалука, актом број .../19 од 10.04.2021.године, су полагања новца на рачун и плаћања вршена од стране оптуженог, па се упоређујући ову са претходном аналитичком картицом може утврдити да је оптужени подизао новац са рачуна привредног друштва и преносио на свој лични рачун.

На основу исказа вјештака економске струке, Назифе Хелдић која је по наредби тужилашта извршила вјештачење у овом предмету, произлази да је по задатку тужилаштва вјештачен период од 5 година и то за сваку календарску годину посебно. Вјештачена је висина прихода и расхода предузећа „Г.“ д.о.о. Бањалука, висина добити предузећа, висина пореза на добит коју плаћају правна лица, висина личних примања Б. Ш. те висина пореза и доприноса које је на лична примања требао пријавити и платити Б. Ш.. Вјештак је навела да је вјештачење извршила на основу документације достављене од стране тужилаштва у којој није било књиговодствено-финансијске документације па ју је писмено затражила од оптуженог који јој до дана израде налаза и давања мишљења није доставио ништа, док је у усменом разговору са оптуженим обавјештена да та књиговодствена документације није ни сачињавана. Дакле, утврдила је да предузеће „Г.“ д.о.о. Б. није водило пословне књиге иако је то законска обавеза свих пословних субјеката.

Због недостатка књиговодствене документације, вјештачење је вршено по принципу новчаног тока, које податке је вјештак црпила из података о промету по трансакционом рачуну предузећа, а то су аналитичке картице достављене од стране „Сбербанк“ а.д. Бањалука. По принципу новчаног тока, висина прихода предузећа једнака је укупном износу уплата од стране трећих лица, док је висина расхода једнака исплатама према трећим лицима уз услов да се те исплате могу недвосмислено идентификовати као исплате у сврху измирења трошкова у циљу обављања дјелатности, па се тако сви други одливи са рачуна, који се не могу повезати са пословањем привредног друштва, не могу се прихватити као расход. Тако су сва плаћања која су извршена са рачуна привредног друштва на рачун оптуженог третирана као лична примања, као и плаћања која се не могу повезати са пословањем друштва. Таква плаћања вјештак је груписала у 5 група. Једна група је плаћања роба широке потрошње, Мој маркет, Маркет АС, Темпо, Чарапко, Луди попуст итд. Друга група је плаћање угоститељских услуга у ресторанима Мала Станица, пицерија Код Брке, Стара Ада итд. Трећа група су

плаћања одјеће и обуће у радњама Орфеј, Интер Спорт, Линдекс, други бутиц. Четврта група је плаћања апотекарских роба, плаћање електричне енергије, горива, ауто-дијелова и др. Пету групу чине плаћања туристичким агенцијама, различитих интернет услуга и игрица путем Пејпала, плаћања разним ресторанима у иностранству, љетовања у Анталији у Турској, храна и пиће Београд итд. Горе наведена плаћања вршена су картично, безготовински са рачуна привредног друштва „Г.“ д.о.о. Б.. Вјештак је за сваку годину засебно утврдила колики је био укупан прилив средстава и колики је одлив, те стање на дан 31.12. за сваку годину. Детаљно је изложила принцип утврђивања обавеза за 2015.годину, с обзиром да се оптужени терети за утају пореза и доприноса почев од 2015.године закључно са 2018.годином. Навела је да је започетно стање на рачуну на дан 01.01.2015.године износило 6.708,05 КМ, укупан прилив новчаних средстава за 2015.годину износио је 44.005,12 КМ, а укупан одлив је био 47.326,72 КМ. Прилив средстава је био од правних лица којима је привредно друштво пружало услуге, а одлив се односи на следеће: плаћање према Буџету РС у износу од 3.139,98 КМ, провизија банке у износу од 424,20 КМ, лични трошкови 20.112,54 КМ и подизање готовине у износу од 23.650,00 КМ. Плаћања према Буџету РС и провизију банке, вјештак је укључила у признате расходе привредног друштва, док се остала плаћања која су вршена у сврху личне потрошње, плаћања роба и услуга која се не односе на пословање друштва, подизање новца на банкоматима и пренос на рачун оптуженог, који пренос није евидентиран кроз благајну иако би морао бити, третирају као лична примања, и за 2015.годину износе 43.762,54 КМ, те то представља основицу за обрачун пореза и доприноса на лична примања, па је обрачунала да је порез на добит за 2015.годину износио 4.270,00 КМ, а порези и доприноси на лична примања 28.496,00 КМ. Исти принцип обрачуна, вјештак је примјенила и за остали период, па је утврдила да су порези и доприноси на лична примања за 2016.годину износили укупно 17.930,35 КМ, за 2017.годину 44.095,55 и за 2018.годину 13.090,13 КМ. Вјештак је обрачунала да за период оптужења, оптужени није пријавио нити платио порез и допринос у укупном износу од 103.612,03 КМ. На питање одрбане да ли вјештак зна на шта су се односила плаћања, нпр. угоститељских услуга и да ли би то могли бити нпр. трошкови репрезентације који су признат расход, вјештак је одговорила да не зна на шта се односе, али да би се третирали као признат расход, као трошак репрезентације, онда је оптужени морао узети рачун који је платио, доставити друштву, прокњижити кроз благајну и оправдати. Дакле, то би могао бити трошак репрезентације, али да би био тако третиран, морала се провести ова процедура. Тако нпр. и трошак горива, могао би бити признат да нпр. предузеће има потписан уговор о закупу возила, па по том уговору имао би право и на трошкове горива, тада би ти трошкови били признати.

Одговарајући даље на питања одрбане, истакла да је ради поређења период за 2014.годину, с обзиром да је за ту годину, оптужени пријавио порез на добит и платио тај порез, према новчаним токовима, дакле према документацији коју је имала на располагању, оптужени је пријавио већу добит и платио више пореза него што је она, по новчаним токовима, обрачунала. Дакле, приликом обрачуна добити, води се рачуна и о неплаћеним потраживањима, док њих из документације коју је вјештак имала, није могуће утврдити, па је само узет у обзир конкретан прилив новца, а не и неплаћене фактуре, које би могле увећати, а не смањити количину добити, па тиме и пореза на добит.

У спис суда уложен је Извјештај о финансијском вјештачењу у предмету број Т 13 0 КТПО 0047016 19 сачињен од стране вјештака Назифе Хелдић, дана 05.08.2019.године, у који је суд

извршио увид те утврдио да је вјештак пред судом у цијелости остала код сачињеног налаза и мишљења, у којем је приказан детаљан обрачун пореза и доприноса, како је то вјештак образложила пред судом.

Суд је, налаз и мишљење вјештака Назифе Хелдић оцијенио као објективан, стручан, сачињен у складу са законским прописима које је детаљно навела у налазу и у складу са правилима струке, па га је у цијелости прихватио.

Супротно наводима одбране да је наредба тужилаштва гласила на физичко лице, а да је вјештачење извршило правно лице, па, с тим у вези, по мишљењу одбране налаз и мишљење вјештака као и њен исказ пред судом, представљају незаконит доказ, суд је увидом у Наредбу број Т13 0 КТПО 0047016 19 од 11.07.2019.године утврдио да је наредбом вјештачење повјерено физичком лицу вјештаку Назифи Хелдић, за коју се у наредби само ближе одређује гдје је иста запослена. Наиме, да је наредба гласила на правно лице, у истој не би стајало име вјештака који ће вјештачење обавити, јер сходно члану 161 став 2 Закона о кривичном поступку РС, ако се вјештачење повјерава стручној установи, у том случају та установа одређује једног или више вјештака који ће извршити вјештачење. Дакле, с обзиром да је наредбом јасно назначено ком физичком лицу се повјерава вјештачење приговор одбране је у цијелости неоснован. Истина је да је налаз сачињен на меморандуму правног лица и да га је вјештак потписала као директор тог правног лица, али је утврђено да је она лично сачинила налаз, те да чињеница да ли је потписана као физичко лице или као директор правног лица, не може утицати на законитост прибављања овог доказа, због чега је суд тај приговор одбране одбио као неоснован, из претходно наведених разлога. Овакав став првостепеног суда потврђен и другостепеним рјешењем.

Одбрана је приговарала и да је налаз непотпун јер је сачињен на основу новчаног тока, без увида у другу документацију. Међутим, и свједок М. Т. и вјештак Назифа Хелдић су од оптуженог тражиле књиговодствену документацију, као што је то изјавио и свједок одбране К. Ж., а оптужени једноставно није водио пословне књиге и сачињавао финансијске извјештаје што је била његова законска обавеза по Закону о рачуноводству и ревизији РС (Сл. Гласник бр.94/15), па није ни могао да достави документацију. Дакле, вјештак је вјештачење извршила на основу једине документације која је креирана током пословања друштва, друге није било, кривицом оптуженог јер није водио пословну документацију, па суд налази да је њен налаз потпун.

Свједок М. Т., која је као инспектор Пореске управе РС, вршила контролу код привредног друштва „Г.“ д.о.о. Б., је пред судом потврдила да јој је додијељен задатак да врши контролу код привредног друштва „Г.“ д.о.о. Б.. Да би се започела контрола, неопходно је да се пореском обвезнику уручи обавјештење о контроли што је она учинила и то је једни пут када је видјела оптуженог. На располагању није имала никакву документацију, јер јој оптужени није ништа доносио иако га је позивала и слала закључак да ажурира документацију, међутим, он ништа није доставио, па је контрола рађена на основу забиљешки њиховог истражног одјељења уз које су доставили и изводе са жиро рачуна, па је контрола вршена на основу тога. Контрола је вршена због куповина одјеће, прехранбених производа и других потроштина са рачуна правног лица. То је видљиво и на изводима. Сјећа се да су то биле куповине код Тропика, Орфеја и др. Свједок је изјавила и да је била обавезана да истражним органима пореске

управе преда обрачун, ако се утврди да неплаћена обавеза прелази више од 10.000,00 КМ, па је она то учинила. Доставила је извјештај Сектору за контролу великих пореских обвезника. На основу њеног записника донијето је рјешење. Колико се сјећа оптужени се није жалио на то рјешење. На питање одбране који инспектор пореске управе је сачинио службену забиљешку, рекла је да је то инспектор К. Ж..

Свједок одбране К. Ж. је пред судом изјавио да је у временском периоду од 2015. до 2018.године био инспектор и истражитељ у Пореској управи РС, а сада је начелник сектора за правне и опште послове. Навео је да је добио пријаву против оптуженог, мисли да је била анонима, на основу које је формирао предмет. Контактирао је оптуженог и разговарали су, оптужени му је тада рекао да нема рачуноводствену документацију осим можда за 2014.годину. Свједок је навео да је у току контроле, у контакту са оптуженим дошао до сазнања да је поред овога извршено и још једног кривично дјело, па је заједно са оптуженим отишао до специјалног тужилаштва да преда кривичну пријаву. Тај поступак је обустављен, а био је у вези са плаћањима Министарству пољопривреде са којим је „Г.“ д.о.о. Б. пословао неколико година. Дакле из разговора са оптуженим сазнао је информације из којих произлази да је оптужени са другим лицима починио друго кривично дјело, не само ово за које се суди. Навео је да је са оптуженим отишао у специјално тужилаштво, предао службену забиљешку и тужилаштво је преузело предмет, а оптужени је сарађивао с њима. На питања оптуженог да ли је све било транспарентно по његовом мишљењу, одговорио је да ништа није било транспарентно осим уплата које су лијегале на рачун „Г.“ д.о.о. Б., јер се ништа није евидентирало, ни пријављивало осим 2014. године.

Свједоцима М. Т. и К. Ж. суд је у цијелости поклатио вјеру, јер су њихови искази у сагласности са материјалним доказима, као и међусобно. Оба свједока су навела објективне чињенице до којих су дошли обављајући своје радне задатке. Они су потврдили да оптужени, односно правно лице чији је власник и директор био оптужени, у периоду од 2015 – 2018. године, није вршило књиговодствено евидентирање пословних промјена нити је сачињавало пореске пријаве, нити је плаћао порез на лична примања, као и да је оптужни трошио новац правног лица на личне потребе.

В. Б., свједок одбране, навео је да у Министарству пољопривреде РС ради од 01.10.2008. године, а оптуженог познаје од марта-априла 2017.године, те да је оптужени вршио одређене послове за потребе министарства преко Института Васо Бутозан. Направио је информациони систем, звали су га млијеко-софт, у који су уношени подаци које је министарство дужно да региструје како би испунили услове да извозе млијеко у ЕУ. На питање одбране да ли је оптужени подизао новац који је добијао од министарства и некеме га давао на руке, рекао је да му није познато.

Суд је поклатио вјеру овом свједоку, јер је потврдио чињенице које произлазе из материјалних доказа и налаза и мишљења вјештака, а то је да је „Г.“ д.о.о. Б. Л., вршило услуге за Министарство пољопривреде РС. Свједок друга сазнања битна за одлучивање у овом кривичном предмету, није имао.

Оптужени је, у својству свједока, изјавио да је годинама пружао услуге Министарству пољопривреде без закљученог уговора, па му министарство због тога није ништа ни плаћало,

а након 5 година је закључио уговор 2017.године, на основу кога је требало да он направи информациони систем за министарство, а они њему да плате за млијeko софт 50.000,00 КМ, а за ветеринарски информациони систем 170.000,00 КМ, од којих је он требао да врати 50.000,00 КМ. Министарство је платило за млијекпо-софт 50.000,00 КМ, а он је то подигао и вратио 95% што помоћнику министра, што секретару, од њега су свашта тражили, љетовање, лаптоп, ручак, тако га је једном неком из министарства назвао и рекао „сутра ми је жени рођендан, ајде припреми 3.000,00 КМ“. Навео је да је један тај „рекет“ платио са рачуна фирме на текући рачун те особе, да би имао траг. Та исплата је била госпођи М. Б. у износу од 2.000,00 КМ, она је једна од службеника у агенцији. Навео је да је након што је извршена пореска контрола у његовом предузећу контактирао К. Ж., испричао му коме је све давао новац и К. му је рекао да ако поднесе изјаву тужилаштву да ће његов дуг бити заборављен, биће нека казна од 30.000,00 КМ, а закључиће с њим уговор, и он ће моћи то да плати. Отишао је у тужилаштво и пријавио коме је све давао новац, у том предмету је добио имунитет. У том периоду он није имао пара, искључена му је била струја, није имао чиме да плати мајчину сахрану, нити да плати хљеб за своју породицу. На питање тужиоца, одговорио је да је предузеће пословало преко једног рачуна, није имао благајну. Није подигао одједном 50.000,00 КМ и однио паре да преда тим људима, већ им је плаћао лаптопове, телефоне, љетовања. Оптужени је рекао да је предузеће почело са радом 2014 или 2015.године, више не постоји. Прве године је плаћен порез, када је ангажовао колегицу са ранијег радног мјеста да му то обрачуна, после више није. Навео је да је му је Министарство пољопривреде требало исплатити 780.000,00 КМ, по ономе што је био договор, али исплаћено је само 50.000,00 КМ за млијeko-софт, и 20.000,00 КМ за превоз, он је те фактуре и испоставио, друге није ни испоставио.

Суд је нашао да је оптужени свједочио у циљу избјегавања кривичне одговорности. Суштински ништа од оног што је навео није доказао материјалним доказима, иако је тврдио да посједује рачуне за купљене лаптопе и телефоне, осим што се из аналитичке картице правног лица може утврдити да је извршено плаћање у износу од 2.000,00 КМ на рачун физичког лица М. Б. дана 15.09.2017. године, како је оптужени и навео. Ни наводи оптуженог који приозилазе из изведеног доказа Записник о испитивању осумњиченог Ш. Б. Окружно јавно тужилаштво Бања Лука број Т13 0 КТПО 0047016 19 од 16.04.2019.године на коме је изјавио да је поводом навода везаних за наводе предметне оптужбе у Специјалном тужилаштву Републике Српске потписао споразум којим је добио имунитет и да не зна да ли смије дати било какву изјаву, такође није поткрепљен другим материјалним доказима на основу којих би суд могао утврдити да ли је уистину у односу на оптуженог и његов исказ донијето рјешење о имунитету и на које кривично дјело се рјешење односи. Оптужени је своје свједочење усмјерио на правдање утрошка средстава правног лица, те да тај утрошак није био његово лично примање, већ како каже „рекет“. Међутим, ако је оптужени давао мито другим лицима, као што сам тврди, то не може бити од утицаја на ово кривично дјело за које му се у овом поступку суди, јер такве исплате са рачуна друштва, нису признати трошак друштва, већ се једино могу третирати као лична примања.

Чланом 3 Закона о порезу на доходак Републике Српске (Сл. Гласник РС број: 91/06, 128/06, 120/08, 71,10, 1/11 и 170/13) прописано је да се порез на доходак физичких лица обрачунава и плаћа између осталог и на доходак од личних примања.

Чланом 11 истог закона прописано је да доходак од личних примања представљају сва директна и индиректна плаћања из радног односа и обухватају:

- 1) исплате бруто плате и друге бруто исплате запосленом, укључујући и регрес, топли оброк, плаћање прековременог рада, бонусе, накнаде и додатке на услове рада,
- 2) посредне олакшице, као што је продаја добара или услуга по цијени нижој од тржишне, давање бескаматних позајмица или позајмица по камагаој стопи нижој од банкарске, ослобађање од дужничке обавезе или опрост дуга, уступање на коришћење имовине пореског обвезника без накнаде или по цијени нижој од тржишне,
- 3) скривене исплате личних примања, као што су: плаћања која врши послодавац у корист запосленог или било ког члана његове породице, укључујући трошкове живота, станарину, комуналије, плаћања за трошкове репрезентације, трошкове туристичких путовања,
- 4) коришћење службеног возила у приватне сврхе представља приход од личних примања, а обрачунава се у висини 20% цијене литре горива по пређеном километру,
- 5) било које плаћање или поврат трошкова које оствари запослени,
- 6) поклоне које је послодавац дао запосленом,
- 7) вриједност акција примљених без накнаде или разлика вриједности акција до њихове тржишне цијене,
- 8) бонуси и награде за добро обављен посао представљају лично примање у години у којој су примљени, а у случају да се награде и признања приме у виду добара и услуга, укупни доходак представља тржишна вриједност таквих добара или услуга у тренутку примања и
- 9) друге исплате и користи из радног односа уколико нису ослобођене или другачије опорезоване у складу са овим законом.

По ставу 2 члана 11 Закона о порезу на доходак РС, користима из радног односа не сматрају се: 1) посебни љекарски прегледи по основу посебних прописа, 2) систематски контролни љекарски прегледи за све запослене, 3) премије колективног осигурања које за своје раднике уплаћује послодавац за случајеве повреде на радном мјесту и при доласку на посао и одласку са посла.

Дакле, из претходног је јасно да су све исплате привредног друштва које су исплаћене лицу које је у радном односу код тог привредног друштва, сматрају личним примањима, осим оних наведених у ставу 2.

У погледу приговора одбране да оптужени није имао намјеру да порез избјегне, суд је нашао да је оптужени с намјером избјегавао плаћање пореза и доприноса, обзиром да је оптужени сам навео да је за једну годину ангажовао другарицу да му обрачуна порез и плати, што је и урађено за 2014. годину, а што се види и из налаза вјештака, из чега произлази да је знао да има законску обавезу да саставља пореске пријаве и плаћа порез. Дакле имао је свијест о својој законској обавези, али је свјесно пропустио да је поштује, односно није хтио извршити своју законску обавезу. Оптужени наредне 4 године није сачинио ниједну пореску пријаву, иако је знао да је дужан да је сачини, чиме је избјегао да се порез обрачуна, а тиме и плати.

Став је вијећа и судске праксе, потврђен и у пресуди Суда БиХ број С1 2 К 024531 18 Кжк од 06.12.2018. године, да намјера оптуженог у извршењу произилази из околности да је имао јасну представу о свим елементима свог дјела и околностима под којима га извршава, односно да је био свјестан карактера и обима инкриминисаних радњи које предузима, те да тиме избјегава пореска плаћања у великом износу. То несумњиво показује да је поступао са директним умишљајем, јер је кроз дужи временски период континуирано избјегавао да плати пореске обавезе и доприносе, а остварену имовинску корист користио као лични доходак. Оптужени поступа „свјестан да својим дјелом угрожава финансирање јавних потреба“, што представља ширу друштвену опасност – утајени порез директно умањује средства за школе, болнице, инфраструктуру и друге јавне функције.

Одбрана је истицала и да се износи из појединачних година не могу збрајати, па да постоји квалификовани облик дјела, већ се само може радити о продуженом кривичном дјелу.

Суд, међутим, налази да такви наводи нису основани. На основу изведених доказа, неспорно је утврђено да је окривљени са јединственом намјером, у континуитету, кроз више узастопних радњи које су временски повезане, избјегавао пријављивање и плаћање стварних пореских обавеза, које у коначници премашују износ предвиђен ставом 3 члана 264 КЗ РС. На тај начин је остварио обилежја кривичног дјела Утаје пореза и доприноса из члана 264 став 1 у вези са ставом 3 КЗ РС, које је у конкретном случају извршено као продужено кривично дјело у смислу члана 57 КЗ РС.

Одбране је истицала и да је заштитни објекат овог кривичног дјела, сам порески обвезник, у конкретном случају оптужени, јер не плаћањем пореза и доприноса сам себи штети, те да је он оштећени у овом поступку, па поставља питање да ли се треба процесуирати лице које само себи нанесе тјелесну повреду. Суд наглашава да ово дјело припада групи дјела против привреде и платног промета, па је с тим у вези јасно шта је заштитни објекат овог кривичног дјела. Привредна кривична дјела су управљена против правилног функционисања привреде једне државе, па тиме и против њених привредних интереса, па се може закључити да је заштитни објекат ових кривичних дјела, у ужем смислу привреда једне државе, а у ширем сама држава.

У судској пракси БиХ наглашава се да утаја пореза директно погађа државне финансије из чега произилази да је држава (јавни буџет) непосредни оштећени и да је угрожен фискални поредак. Код тежих облика (нпр. утаја великих размјера) посебно се наглашава да оваква понашања подривају фискалну дисциплину и начело једнаког порезног терета, јер ускраћују значајна средства јавним фондовима.

Имајући све претходно у виду, суд је нашао да је оптужени починио дјело за које се терети. Оптужени је у периоду од 1.1.2014. године до 31.12.2018. године као директор предузећа „Г.“ д.о.о. Б. Л. остваривао лични приход, али није испунио своју законску обавезу и чињеницу да остварује лични приход и висину личног прихода није пријављивао Пореској управи ради утврђивања пореске основице, а што је учинио у намјери да не испуни обавезу плаћања пореза и доприноса. Висина износа обавеза плаћања пореза и доприноса коју је оптужени избјегао да плати износи 103.612,03 КМ.

Суд налази да је у вријеме извршења кривичног дјела оптужени био урачунљив и да нису постојале никакве околности које би довеле у сумњу овакав закључак. Утврђујући питање виности оптуженог као његовог субјективног односа према дјелу, суд је нашао да је оптужени кривично дјело починио са директним умишљајем свјестан свога дјела, хтијући његово извршење. Како је претходно истакнуто, оптужени је знао за постојање обавезе да се воде књиговодствене евиденције, врши обрачун промета и изврши плаћање пореза и доприноса, што је и учинио 2014. године, а у периоду од 2015. године до 2018. године није, свјесно, с обзиром да је новцем располагао као са личним приходима, водио књиговодствену евиденцију и тиме је онемогућио рачунање пореске основице, те је утајио износ пореза и доприноса које је био дужан платити.

Потребно је истаћи да је рјешењем Окружног суда у Бањалуци број 71 0 К 304245 24 од 20.09.2024. године претходно донесена пресуда у овом поступку, којом је оптужени такође оглашен кривим, укинута и враћена на поновно суђење јер је утврђено да је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311 став 1 тачка к) ЗКП РС која се огледа у томе да је изрека пресуде неразумљива и противрјечна је датим разлозима наведеним у образложењу, односно да је у у изреци укинуте пресуде описано постојање квалификаторне околности а то је да износ обавезе прелази износ од 50.000 КМ и оптужени је оглашен кривим за кривично дјело утаја пореза и доприноса из члана 264 став 1 у вези са ставом 3 КЗ РС кажњиво по ставу 5 тог члана који став у закону и не постоји.

Суд истиче да је навод из изреке „кажњиво по ставу 5. тог члана“ грешка учињена у непажњи приликом објаве пресуде, те да је суд приликом доношења раније пресуде, као и ове, утврдио чињенично стање и одлуку о постојању одлучних чињеница на основу којих је утврдио постојање кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет и кривичну одговорност оптуженог утврдио у складу са бићем кривичног дјела прописаним чланом 264 став 1 у вези са ставом 3 КЗ РС, те како у поновљеном поступку нису изнесени нови ставови оптужбе и одбране, суд је претходно утврђене и изнесене закључке поновио, а на основу којих је и донио одлуку.

Како је оптужени кривично одговоран јер нема основа који би доводили у питање или искључивали његову кривичну одговорност, суд га је огласио кривим за учињено продужено кривично дјело Утаје пореза и доприноса из члана 264 став 1 у вези са ставом 3 КЗ РС.

Одлучујући о кривичноправној санкцији, суд је у складу са чланом 6 КЗ РС, водио рачуна да санкција одговара природи и тежини извршеног кривичног дјела, степену кривичне одговорности, околностима под којима је дјело учињено и о личности учиниоца, водећи рачуна да се санкцијом оствари сврха кажњавања прописана чланом 43 КЗ РС.

Суд је у складу са одредбама члана 52 КЗ РС цијенио све олакшавајуће и отежавајуће околности, од олакшавајућих околности суд је узео чињенице на које је одбрана указала да је лошег материјалног стања, незапослен, отац двоје малолетне дјеце, да се коректно држао током суђења, да није специјални повратник, те да се не води други кривични поступак против њега, од отежавајућих околности суд је цијенио то да је оптужени раније осуђиван за друга кривична дјела, па је имајући у виду прописану казну, изрекао прописани минимум казне затвора, налазећи да ће се таквом казном остварити сврха кажњавања, да ће се истом утицати на оптуженог да више не врши кривична дјела, као и на друге, те да је иста адекватна да се њоме изрази осуда за кривична дјела и укаже на штетност вршења истих.

На основу члана 82 КЗ РС, суд је од оптуженог одузео имовинску корист стечену вршењем овог кривичног дјела у износу од 103.612,03 КМ. Суд истиче да није потребно доказивати остваривање посебне имовинске користи јер је сама чињеница уштеде (избјегнутог плаћања) довољна да се окарактерише као имовинска корист коју је оптужени остварио извршењем предметног кривичног дјела.

На основу члана 99 став 1 ЗКП у вези са чланом 96 ЗКП оптужени је дужан платити трошкове поступка у износу од 500,00 КМ, на име судског паушала, у року од 30 дана по правоснажности пресуде, а који износ је утврђен имајући у виду дужину трајања поступка.

Записничар
Маријана Буних

Судија
Инес Чолић

ПРАВНА ПОУКА: Против ове пресуде дозвољена је жалба Окружном суду Бањалука, путем овог суда, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.